

Sygn. akt *III AUa 1984/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **M. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o wydanie zaświadczenia dotyczącego zastosowania polskiego ustawodawstwa

na skutek apelacji M. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 29 maja 2015 r. sygn. akt IV U 2166/13

oddala apelację.

| | | |
|-------------------------------------|-----------------------|--------------------------|
| del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans | SSA Dorota Goss-Kokot | SSA Katarzyna Wołoszczak |
|-------------------------------------|-----------------------|--------------------------|

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2013r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wydania M. P. zaświadczenia (formularz (...)) dotyczącego zastosowania polskiego ustawodawstwa na okres od 10.01.2011r. do 31.08.2012r. w związku z czasowym przeniesieniem działalności na teren Szwecji.

Odwołanie od tej decyzji złożył M. P. wnosząc o jej zmianę i wydanie zaświadczenia dotyczącego zastosowania polskiego ustawodawstwa na okres 10 stycznia 2011r. do 31 sierpnia 2012r. w związku z czasowym przeniesieniem działalności na teren Szwecji.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt IV U 2166/13) oddalił odwołanie M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 4 kwietnia 2013r. znak (...) - (...).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. P. w dniu 28.03.2013r. zgłosił w organie rentowym wniosek o wydanie zaświadczenia dotyczącego zastosowania polskiego ustawodawstwa (...) na okres od 10.01.2011r. do 31.08.2012r. z tytułu wykonywania pracy na własny rachunek na terenie Szwecji.

W informacji w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym z dnia 08.03.2013r. odwołujący zaznaczył, że podczas przejściowego wykonywania pracy za granicą w Polsce zostanie zachowana wszelka infrastruktura niezbędna do kontynuacji działalności po zakończeniu pracy za granicą oraz że działalność na własny rachunek będzie kontynuowana w Polsce po zakończeniu pracy zagranicą. Zaznaczył też, że w okresie przejściowego wykonywania pracy za granicą działalność wykonywana w Polsce nie zostanie zawieszona.

Odwołujący prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usługowo-Handlowy (...) M. P. od 17.11.2008r. do 01.01.2011r., tj. do dnia likwidacji działalności. Przedmiotem działalności było m.in. tynkowanie, zakładanie stolarki budowlanej, posadzkarstwo, malowanie, szklenie.

Siedziba firmy mieściła się w domu jednorodzinnym, należącym do rodziców odwołującego, położonym w K. pod adresem (...). Firma nie posiadała zarejestrowanego sprzętu, narzędzi. Odwołujący miał tylko własne, proste narzędzia. Nie zatrudniał żadnych pracowników.

W latach 2008-2010 – za wyjątkiem dwóch miesięcy w 2010r., kiedy odwołujący wykonywał prace w Polsce – całą działalność wykonywał w Szwecji w rejonie S.. Odwołujący wykonywał prace ogólnobudowlane na budowach tj. szpachlowanie, stawianie ścianek regipsowych, malowanie. Był podwykonawcą firmy (...). Wystawiał rachunki, rozliczał się gotówką. Odwołujący nie miał stałego adresu zamieszkania w Szwecji. Jeździł tam na dłuższe okresy tj. tygodniowe, dwutygodniowe, miesięczne z Polski. W Polsce nie wykonywał prac.

W dniu 28.12.2010r. odwołujący złożył w Urzędzie Gminy K. zawiadomienie o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej i decyzją z dnia 28.12.2010r. wykreślono z ewidencji działalności gospodarczej od dnia 01.01.2011r. wpis dotyczący prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Odwołujący złożył wniosek o wykreślenie działalności gospodarczej, ponieważ miał zostać zatrudniony w firmie (...) jako brygadzysta grupy budowlanej. W okresie jesieni 2010r. odwołujący rozmawiał z P. D. na temat możliwości jego zatrudnienia w A. A.. Z uwagi na utratę dużego kontraktu, do zatrudnienia odwołującego nie doszło. Wnioskodawca nie zawieszał prowadzenia działalności gospodarczej.

W dniu 28.12.2010r. do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy K. dokonano wpisu działalności gospodarczej odwołującego pod nazwą Firma (...) w K., przedmiotem której było m.in. tynkowanie, zakładanie stolarki budowlanej, posadzkarstwo, malowanie, szklenie.

Jako datę rozpoczęcia działalności gospodarczej podano: 10.01.2011r.

W dniu 01.01.2011r. odwołujący zawarł umowę na wykonywanie usług na terenie Szwecji z firmą (...) z siedzibą w S..

Działalność wykonywał w Szwecji. Było tak do czerwca 2012r., kiedy skończyła się tam praca i odwołujący wrócił do Polski.

W dniu 31.08.2012r. odwołujący zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej i z dniem 01.09.2012r. dokonano wykreślenia wpisu z rejestru.

Od dnia 01.10.2012r. odwołujący został zatrudniony w Szwecji w firmie A. A., jako brygadzysta brygady ogólnobudowlanej.

Firma (...) z siedzibą w S. (wcześniej A.) została utworzona w roku 2007 i zajmuje się budową sieci światłowodowych w Szwecji, przeważnie w S.. Firma w ciągu różnych okresów od powstania zatrudniała około 100 Polaków, jako podwykonawców robót.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Sąd I instancji wskazał, że przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy organ rentowy słusznie odmówił odwołującemu wydania zaświadczenia (formularz (...)) dotyczącego zastosowania polskiego ustawodawstwa na okres od 10.01.2011r. do 31.08.2012r. w związku z czasowym przeniesieniem działalności na teren Szwecji.

Wskazano, że kwestie te zostały uregulowane w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2004.166.1), rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16.09.2009r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1) oraz decyzji nr (...) z dnia 12.06.2009r. dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (Dz.U.U.E.C.2010.106.5).

Możliwość braku zmiany ustawodawstwa właściwego w przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą w sytuacji, w której przejściowo działalność prowadzona jest na terytorium innego państwa członkowskiego wymaga spełnienia następujących przesłanek: 1) normalne wykonywanie działalności w państwie członkowskim; 2) wykonywanie podobnej działalności w innym państwie członkowskim; 3) czas wykonywania działalności nieprzekraczający dwudziestu czterech miesięcy (tak jak w przypadku pracowników). Pierwszy z wymienionych wyżej warunków został skonkretyzowany w art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 987/09 oraz w pkt 2 decyzji (...). Do celów stosowania art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004, określenie „która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek” odnosi się do osoby, która zwykle prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę. W szczególności osoba taka musi już prowadzić działalność od pewnego czasu przed dniem, od którego zamierza skorzystać z przepisów tego artykułu, oraz w każdym okresie prowadzenia tymczasowej działalności w innym państwie członkowskim musi nadal spełniać w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, wymogi konieczne do prowadzenia działalności pozwalające na jej ponowne podjęcie po powrocie.

W pkt 2 decyzji(...) stwierdzono, że dla celów stosowania art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009 spełnienie wymogów w państwie członkowskim, w którym dana osoba ma siedzibę, ocenia się na podstawie kryteriów takich jak korzystanie z powierzchni biurowej, płacenie podatków, posiadanie legitymacji zawodowej i numeru identyfikacyjnego VAT bądź przynależność do izb handlowych lub organizacji zawodowych. Pojęcie „działalności podobnej” zostało zdefiniowane w art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołujący nie spełnił wymogu okresu prowadzenia działalności na terenie Polski przez co najmniej 2 miesiące. Wskazano, że odwołujący prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Zakład Usługowo-Handlowy (...) M. P. w okresie od 17.11.2008r. do 28.12.2010r., a powodem dla którego zakończył jej prowadzenie była perspektywa podjęcia przez niego zatrudnienia w firmie (...) z siedzibą w S., dla której do tej pory był podwykonawcą. Z uwagi na utratę dużego kontraktu przez firmę (...) do zatrudnienia odwołującego nie doszło.

W tym samym dniu, w którym wnioskodawca wykreślił prowadzenie przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą Zakład Usługowo-Handlowy (...) M. P. tj. w dniu 28.12.2010r. do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy (...) dokonano wpisu o treści Firma (...). Jako dzień rozpoczęcia działalności gospodarczej wskazano: 10.01.2011r. Odwołujący w 2011 roku, ponownie podjął pracę na rzecz A. A. jako podwykonawca i pracował tak do maja/czerwca 2012r., a jesienią 2012 roku został ostatecznie zatrudniony w tej firmie na stałe. Zdaniem Sądu I instancji brak jest podstaw do tego, by prowadzenie dwóch różnych działalności gospodarczych traktować jako

ciągłość, ponieważ odwołujący nie dokonał zawieszenia, lecz wyrejestrowania działalności. Podjęcie i zarejestrowanie nowej działalności gospodarczej pod innym numerem ewidencyjnym i nazwą należy traktować jako nowe zdarzenie prawne. Ze względu na to, że podjęcie nastąpiło w dniu 10.01.2011r., zaś sporny okres objęcia ubezpieczeniem z uwagi na wykonywanie pracy na własny rachunek na terenie Szwecji obejmuje ten sam okres, Sąd Okręgowy przyjął, że nie został spełniony konieczny warunek wykonywania i prowadzenia znacznej części działalności gospodarczej na terenie Polski przez okres dwóch miesięcy przed przeniesieniem jej do Szwecji. W ocenie tego Sądu nie ma żadnych podstaw faktycznych i prawnych do dokonania przez pozwanego organ ubezpieczeniowy poświadczenia odwołującemu ustawodawstwa właściwego na formularzu A1.

Apelację od powyższego wyroku wniósł odwołujący, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

1. błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie, iż odwołujący nie spełnił jednego z wymogów prowadzenia działalności na terenie Polski przez co najmniej 2 miesiące, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego niezastosowania art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez uznanie, iż nie zachodzi przesłanka „ciągłości” działalności gospodarczej,
2. niezastosowanie art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez uznanie, iż nie zachodzi przesłanka „ciągłości” działalności gospodarczej, co w efekcie doprowadziło do nieuwzględnienia okresu prowadzenia działalności gospodarczej przez odwołującego przed dniem 10 stycznia 2011r., tj. w latach 2008-2010, w szczególności w 2010r.,
3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w celu ustalenia faktów mających znaczenie dla sprawy, tj. ustalenia, że odwołujący prowadził działalność gospodarczą w sposób zorganizowany i ciągły na terenie Polski przez okres co najmniej dwóch miesięcy poprzedzających przeniesienie działalności na terytorium innego państwa członkowskiego, co pozwalało na wydanie zaświadczenia dotyczącego zastosowania polskiego ustawodawstwa na okres 10.01.2011r. do 31.08.2012r. w związku z czasowym przeniesieniem działalności, co w efekcie doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy.

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem odwołania,
2. zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie
3. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Nie zawiera bowiem zarzutów skutkujących koniecznością zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, ustawodawstwu jakiego państwa, w zakresie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, podlegał w okresie od 10 stycznia 2011r. do 31 sierpnia 2012r. tj. w okresie świadczenia pracy na terytorium Szwecji, M. P., co warunkowało ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji odmawiającej ubezpieczonemu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym na formularzu(...), które potwierdzałoby objęcie wnioskodawcy polskim ubezpieczeniem społecznym.

Analizując sporną kwestię Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233

k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

Przypomnieć należy, że kwestie związane z ustaleniem i zastosowaniem właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego uregulowane zostały w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L.2004.166.1), w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE. L.2009.284.1) oraz decyzji nr (...) z dnia 12 czerwca 2009r. dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym (DZ.U.UE. C.2010.106.5).

Kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazało się rozstrzygnięcie kwestii, czy M. P. był osobą normalnie wykonującą działalność na własny rachunek w Państwie Członkowskim, która udała się, by wykonywać podobną działalność w innym Państwie Członkowskim – w rozumieniu art. 12 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r.

W ramach tak określonej przesłanki warunkującej możliwość uznania podlegania przez ubezpieczonego ustawodawstwu polskiemu, istotne było ustalenie, czy M. P. przed wyjazdem do Szwecji prowadził już „od pewnego czasu” działalność w Polsce (art. 14 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r.). Jak trafnie przy tym zauważył Sąd Okręgowy, według pkt 2 decyzji A2 z dnia 12 czerwca 2009r. dla celów stosowania art. 14 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009 wymóg, do którego odnoszą się słowa „od pewnego czasu przed dniem, od którego zamierza skorzystać z przepisów tego artykułu”, można uznać za spełniony, jeżeli osoba prowadzi swą działalność przez co najmniej dwa miesiące. Krótsze okresy wymagać będą indywidualnej oceny w konkretnych przypadkach, z uwzględnieniem wszelkich innych występujących czynników, takich, jak: korzystanie z powierzchni biurowej, płacenie podatków, posiadanie legitymacji zawodowej i numeru identyfikacyjnego VAT bądź przynależności do izb handlowych lub organizacji zawodowych. Wskazane tam jednak „inne czynniki” jakie winny podlegać ocenie przy przenoszeniu miejsca prowadzenia działalności do innego państwa członkowskiego po okresie krótszym niż 2 miesiące muszą mieć znaczenie wyłącznie wówczas, gdy działalność gospodarcza jest faktycznie prowadzona w pierwszym państwie. Pomijając więc, że wskazany 2-miesięczny okres jest jedynie wskazówką interpretacyjną, jej zastosowanie (jak też rozważanie indywidualne co do krótszego okresu) może się zrealizować tylko wtedy, gdy podmiot rzeczywiście prowadzi działalność w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę. Podkreślić przy tym trzeba, że określone w pkt 2 decyzji A2 ww. kryteria mają na celu wyłącznie ocenę „podobieństwa” w rozumieniu art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004, bądź braku podobieństwa działalności wykonywanej za granicą do działalności wykonywanej uprzednio w kraju. Nie mają one natomiast znaczenia dla samego stwierdzenia, czy działalność gospodarcza (jakakolwiek) była rzeczywiście wykonywana czy też nie.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 cyt. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004, osoba, która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek w Państwie Członkowskim, a która udaje się, by wykonywać podobną działalność w innym Państwie Członkowskim, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy.

Należy przy tym wyjaśnić, że do celów stosowania art. 12 ust. 2 rozporządzenia podstawowego określenie „która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek” odnosi się do osoby, która zwykle prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę. W szczególności osoba taka musi już prowadzić działalność od pewnego czasu przed dniem, od którego zamierza skorzystać z przepisów tego artykułu oraz w każdym okresie prowadzenia tymczasowej działalności w innym państwie członkowskim, musi nadal spełniać w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, wymogi konieczne do prowadzenia działalności pozwalające na jej ponowne podjęcie po powrocie (K. Ślęzak, Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego. Komentarz, Warszawa 2012).

Tym samym, w realiach niniejszej sprawy, niezależnie od badania, czy praca jest wykonywana na terytorium innego Państwa Członkowskiego (co nie było sporne między stronami), równie istotne jest stwierdzenie, rodzącego obowiązek ubezpieczenia społecznego, prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W wywiedzionej apelacji skarżący zdaje się zupełnie nie dostrzegać, iż ww. okoliczność stanowi jedną z obligatoryjnych przesłanek uprawniających do objęcia wnioskodawcy w ww. okresie polskim ubezpieczeniem społecznym.

Ocena, czy działalność gospodarcza jest wykonywana, należy przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero w następnej kolejności – do ich kwalifikacji prawnej. Działalność gospodarcza to prawnie określona sytuacja, którą trzeba oceniać na podstawie zbadania konkretnych okoliczności faktycznych, wypełniających znamiona tej działalności lub ich niewypełniających. Prowadzenie działalności gospodarczej jest zatem kategorią obiektywną, niezależnie od tego, jak działalność tę ocenia sam prowadzący ją podmiot i jak ją nazywa oraz czy dopełnia ciężących na nim obowiązków z tą działalnością związanych, czy też nie.

Rozpoczęcie działalności polega na podjęciu w celu zarobkowym działań określonych we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, przy czym Sąd Apelacyjny miał na względzie zarówno fakt, iż składają się na nią także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawcze). W konsekwencji obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalność tej nie prowadzi (nie wykonuje).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Odwoławczy przypomina, że M. P. zgłosił rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej pod nazwą Firma (...) w K. od dnia 10 stycznia 2011r., a w dniu 1 stycznia 2011r. wnioskodawca zawarł umowę na wykonywanie usług na terenie Szwecji z firmą (...) z siedzibą w S.. W złożonych przed Sądem I instancji zeznaniach, M. P. wskazał, że wykonywał tę działalność w Szwecji (k. 38v). Ponadto, z jego zeznań wynika, że nie posiadał żadnego sprzętu, narzędzi, pracowników niezbędnych do świadczenia usług w ramach podjętej działalności. Bezspornym jest zatem, iż od momentu zarejestrowania działalności do chwili podjęcia pracy w Szwecji wnioskodawca nie wykonał na terenie Polski żadnej usługi w ramach działalności gospodarczej.

Całokształt materiału dowodowego zaoferowanego przez strony potwierdza ustalenie Sądu I instancji, iż M. P. w okresie poprzedzającym wykonywanie działalności w Szwecji nie wykonywał działalności gospodarczej w Polsce, a co więcej – zgłoszenie wykonywania działalności gospodarczej wiązało się z zamiarem wykonywania usług wyłącznie na terenie Szwecji.

Wskazać dodatkowo tylko należy, że zaświadczenie (...) potwierdzające stosowanie ustawodawstwa polskiego wydane jest po spełnieniu przez ubezpieczonego kryteriów zawartych w przepisach wskazanych rozporządzeń Wspólnoty Europejskiej. Kryteriów tych (w odniesieniu do obowiązków polskiego organu rentowego w zakresie wydania zaświadczenia (...)) wnioskodawca nie spełnia, albowiem nigdy nie prowadził działalności gospodarczej w Polsce. Odwołanie się przez skarżącego do treści art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej jest niefortunne przynajmniej z dwóch powodów.

Po pierwsze, przepis ten nie stanowi samodzielnej podstawy do ubiegania się o wydanie zaświadczenia (...) dotyczącego podlegania ustawodawstwu polskiemu. Po drugie, skoro wnioskodawca nie prowadził działalności przed wyjechaniem z Polski, a następnie faktycznie jej nie prowadził po powrocie (w czerwcu 2012r. odwołujący wrócił do Polski, a z dniem 1 września 2012r. dokonano wykreślenia wpisu z ewidencji działalności gospodarczej) to tym samym nie może być mowy o zachowaniu jakiegokolwiek ciągłości działalności gospodarczej, który to argument stara się nietrafnie przeforsować apelujący.

Mając na względzie treść przytoczonych na wstępie przepisów unijnych podkreślić raz jeszcze należy, iż skoro bezspornym było, że M. P. nie prowadził w Polsce działalności gospodarczej przez co najmniej dwa miesiące przed rozpoczęciem świadczenia usług w Szwecji, z czym wiązałoby się domniemanie normalnego wykonywania w Polsce

działalności na własny rachunek, to nie ziszcili się przesłanki zawarte w przywołanej regulacji uprawniającej do objęcia wnioskodawcy w ww. okresie polskim ubezpieczeniem społecznym.

W tym stanie rzeczy apelacja podlegała oddaleniu stosownie do art. 385 k.p.c.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans SSA Dorota Goss-Kokot SSA Katarzyna Wołoszczak